

Zomerse sporen

Geert De Kockere & Instagramvrienden

P I G M A L I O N

ZOMERSE SPOREN

Zomerse sporen

Geert De Kockere & Instagramvrienden

[H A I K U M O M E N T E N]

Ook een hond springt soms
over een paardenbalkje.
Maar het blijft een hond.

Het meisje speelt graag
moedertje, heeft haar handen
vol winkeltassen ...

De spin in haar web,
juwelier voor dag en dauw.
's Middags uitverkocht.

Rusthuis, de vloeren
zijn glad van het schuifelen;
armen van houvast.

Haar watermeloën

Ze houdt hem goed vast, hapt, bijt
en verdrinkt erin

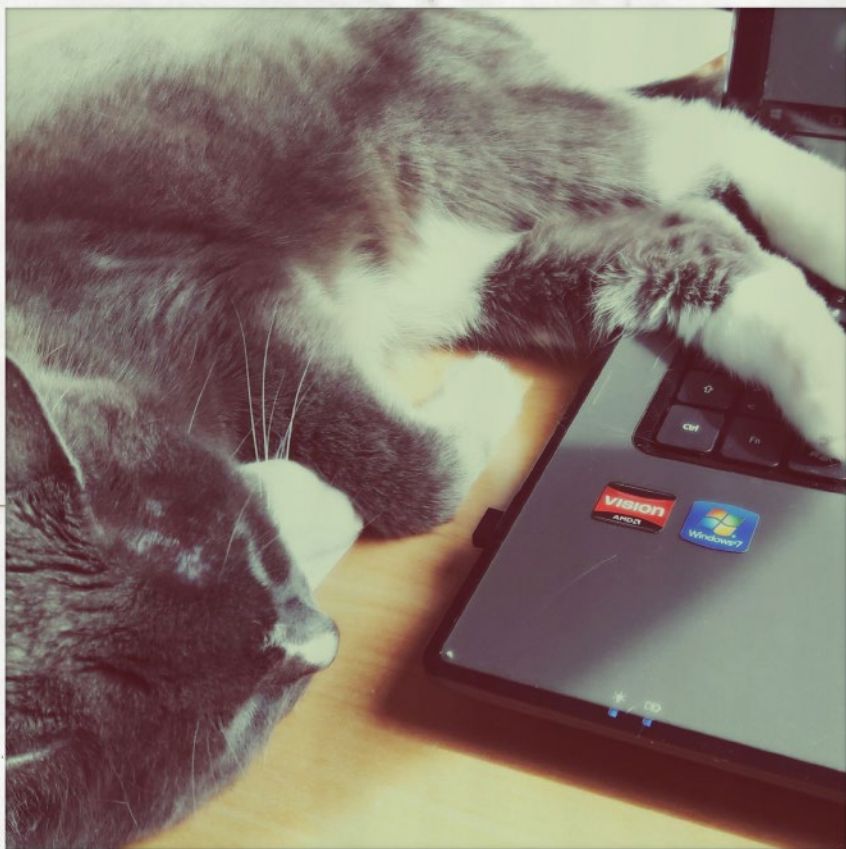
In de boom zit al
de stoel, zoals in de mens
al de liefde zit.

't Ventje steekt vooraan
iets in de geit en gaat snel
achteraan kijken

Ik zag nog nooit eens
een koe naar een wolk kijken
Is haar hals te kort?

Lui naast het klavier
van mijn computer verteert
de poes nu de muis ...

De jongens brengen
lucht naar de plas. In de vorm
van een krokodil

Een vogel rekt zich
strekt zich, reikt met zijn vleugels
al naar de hemel

De regenboog viel
uit een lekkende auto.
De vorm is eruit.

Met haar neus steelt ze
de geur van een bloem en geeft
die nooit meer terug.

Het eten rook raar
en werd aan de deur gezet.
Met de hond erbij.

Die oude man daar
vond zijn huis, vond zijn sleutel,
vindt het gaatje niet ...

Wat kan het de zee
schelen dat we wild morgen
't Water keert toch weer.

FOTO: ISABEL DEGRYSE

Een vrachtwagen werd
ingehaald door de natuur,
roest dat hij groen ziet.

Ze bliezen bellen
en geloven niet dat zij
die bellen bliezen

Ziet de koe misschien
het boterbloemenventje?
Wat kijkt ze toch scheel!

Er groeit een blaadje
aan zijn piemel! zegt het kind.
Ach, kunst ... zegt opa

Een rijtje huizen
onder een rijtje wolken.
Alles gaat voorbij.

Blootsvoets in het slijk
Ik zou straks toch niet zo graag
in hun schoenen staan .

FOTO: NELE VAN HERCK

Een kalverliefde,
niets zo mooi. En een moeder
die dat ook begrijpt.

Het meisje speelt graag
met zichzelf voor het venster.
Ze doet alles na ...

De kleur van het ei
zegt nog niets over de kleur
van de omelet.

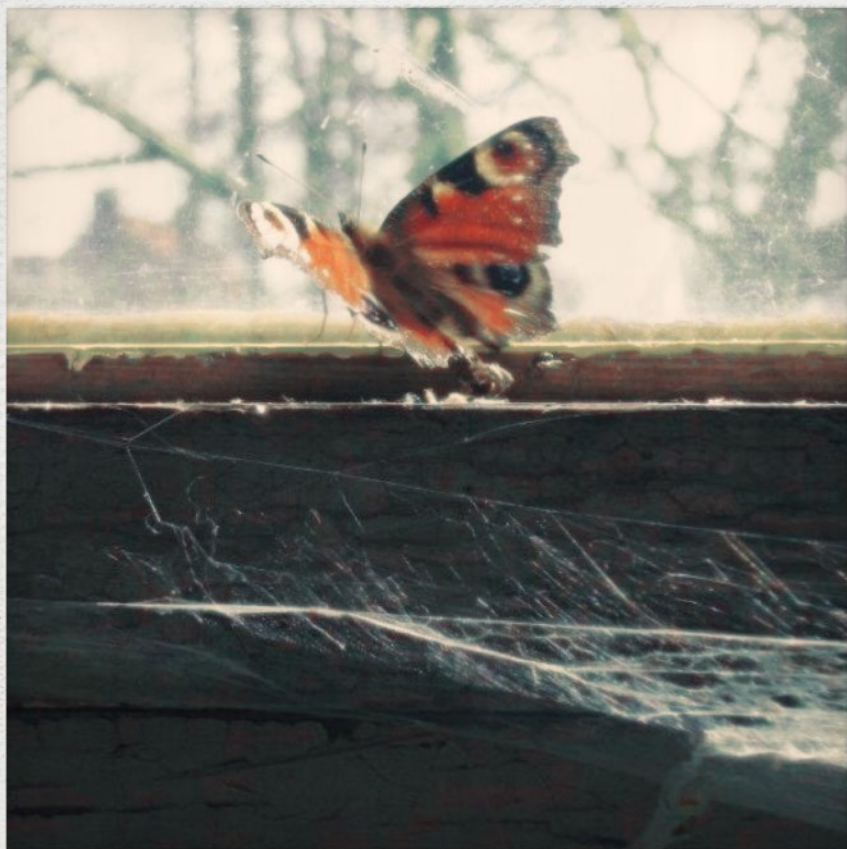
Nu niet blazen, schat!
Maar ach, hij proefde het al
Moeder en rietjes ...

Bootjes aan de kant,
gevangen tussen bomen
en hun spiegelbeeld.

Ze knipte bloemen
En zo precies dat het lijkt
of het echte zijn ...

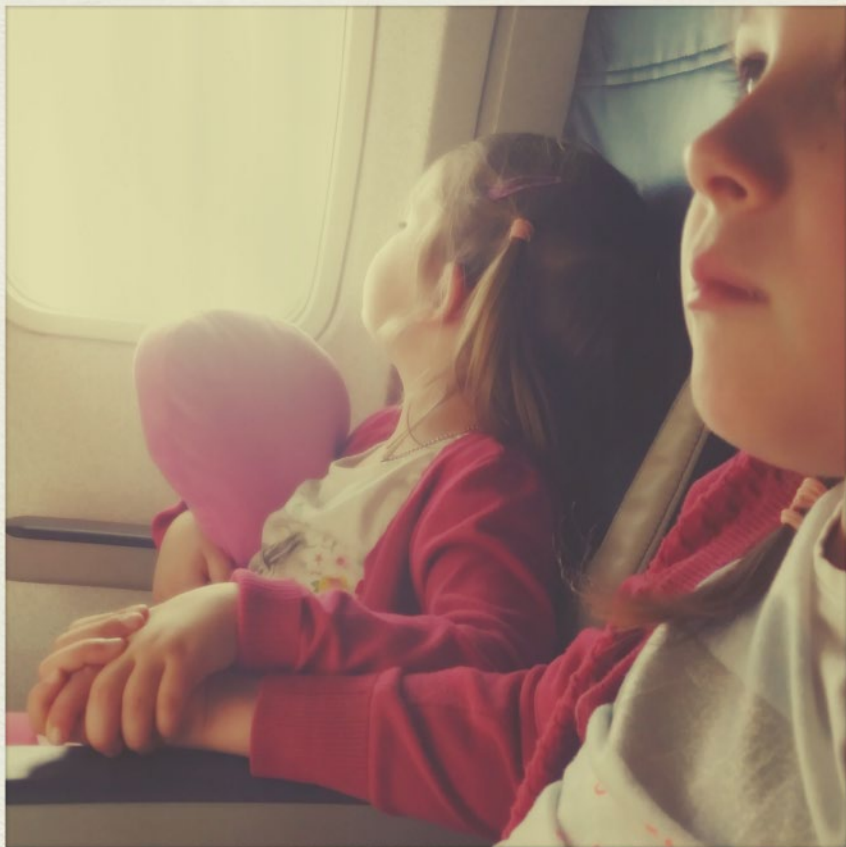
Vanuit het hok kijkt
een dagpauwoog met grote
ogen naar buiten.

Het waait zand, schelpen
en kinderen aan de zee.
De rest het huis in.

Moeder op de vuist
voor haar dagelijkse brood,
kneedt zuurdesemdeeg.

Ik heb je goed vast,
niet bang zijn zegt het zusje
hoog in het vliegtuig.

Zij, halsoverkop.
En toen ging hij er vandoor ...
Ach, dat wilde paard.

Hoe schattig zijn toch
de handjes van een marmot
die een wortel eet!

Vanuit haar groot net
wil ze naar de zon springen.
Trampolinesprong.

Een stokoude fiets.
En al slapjes. Maar nog steeds
doet hij getrouw dienst.

't Ventje speelt huisje:
hij doet vaders schoenen aan
en gaat dan zitten

Wat is ze gegroeid!
Het meisje is al bijna
zo groot als de hond.

Kreken lopen vol
Lang staan kijken hoe het land
langzaamaan verdrinkt.

De kinderwagen:
wie mag links en wie moet rechts?
Moeilijk, zo'n tweeling.

Uitgebloeiide bloem
Eén blad wil ze graag houden
Als herinnering.

Fiets scheef op het pad.
Zijn plas kon echt niet wachten,
wilde er nu uit.

Ademloos wachten
op de sprong van een sprinkhaan
Geduld oefenen

Met bandjes aan fietst
het ventje rond het zwembad.
Zijn fiets heeft er ook

Na de regenbui
ligt de zon languit op straat.
Maar staat snel weer op.

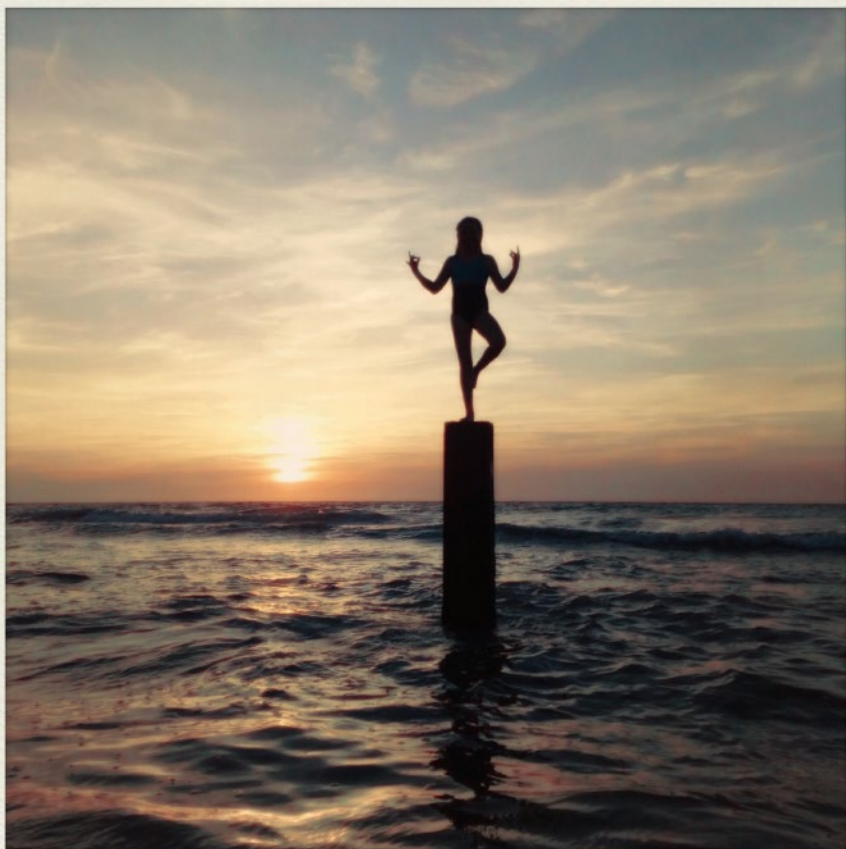
Een slak presenteert
zich op een wankel blaadje.
En valt er dan af.

Zijn ene vinger,
gezwollen als een framboos.
En hij bijt erin!

Stad, grote speeltuin,
reusachtig tableau vivant,
de verf nimmer droog.

Er is altijd wel
ergens een paal om boven
water te gaan staan

Veel gele hoofdjes,
strak uit witte plooirokjes.
Kamillemeisjes.

Op hun stalen ros,
in hun maliënkolders
van spandex, renners.

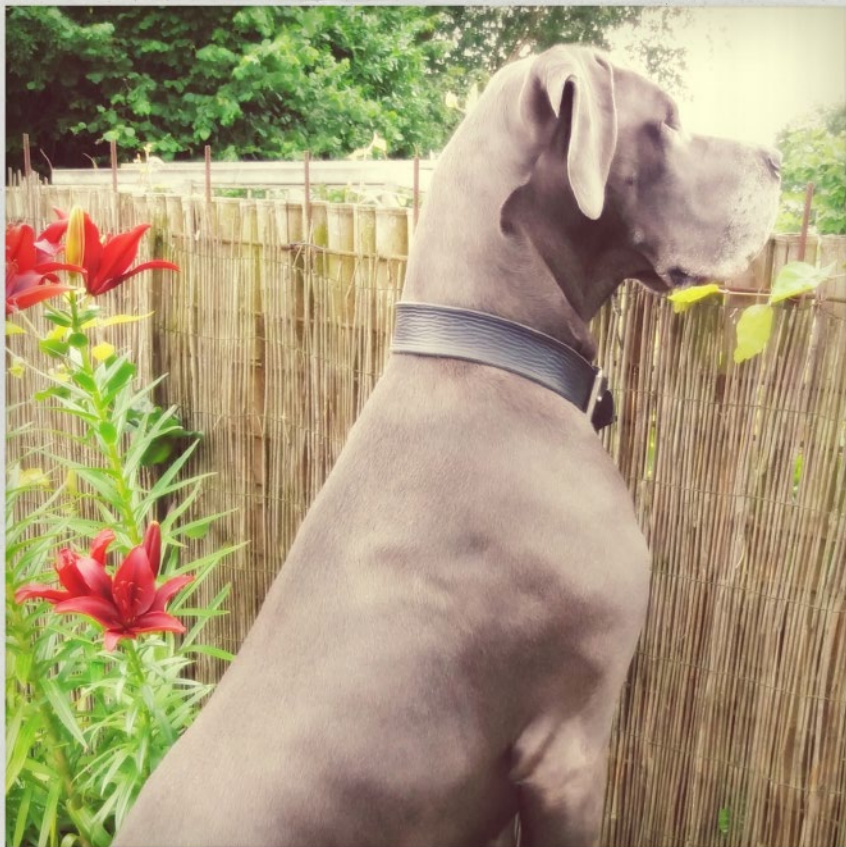
Gekrijte vlinder.
En een meisje dat nu roept:
vlieg maar, fladder maar!

Al geloven ze
alles, ze gaat niet open.
Zwaar is de kerkdeur.

Ze hebben als geen
ander geleerd van de stoep
te eten; mussen

Hij past ook graag eens
op het huis van de buren
Onze grote hond.

Zoekend naar wat zand
loopt het ventje met zijn kar
het hele strand af.

Vanop een brugje
dromen van een witte zwaan
En wat haar zo drijft.

Een oud monument.
De tijd zet ook zijn tanden
in de hardste steen

De meisjes weten:
om goed te shoppen, heb je
veel tassen nodig.

De paardenbloemen
Ook tijdens hun oude dag
nog fel uit het gras.

Een klein meisje wil
nu al tegendraads: klimmend
steil de glijbaan op.

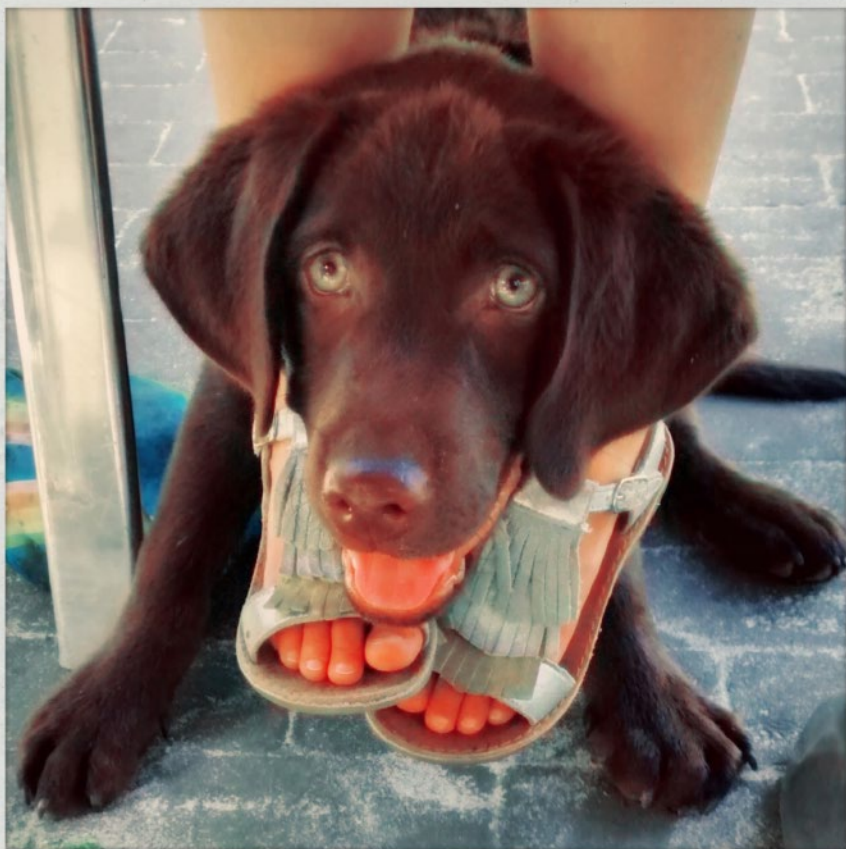

Het is nog wat fris,
maar haar schaduw ligt er al
Languit op het strand.

Ook Roodkapje moet
weleens haar veters knopen
Niemand vertelt dat.

FOTO: JASMINE VERSPEET

Ze kreeg een puppy
en laat hem nooit, nóóit meer los!
Wacht maar, denkt de hond.

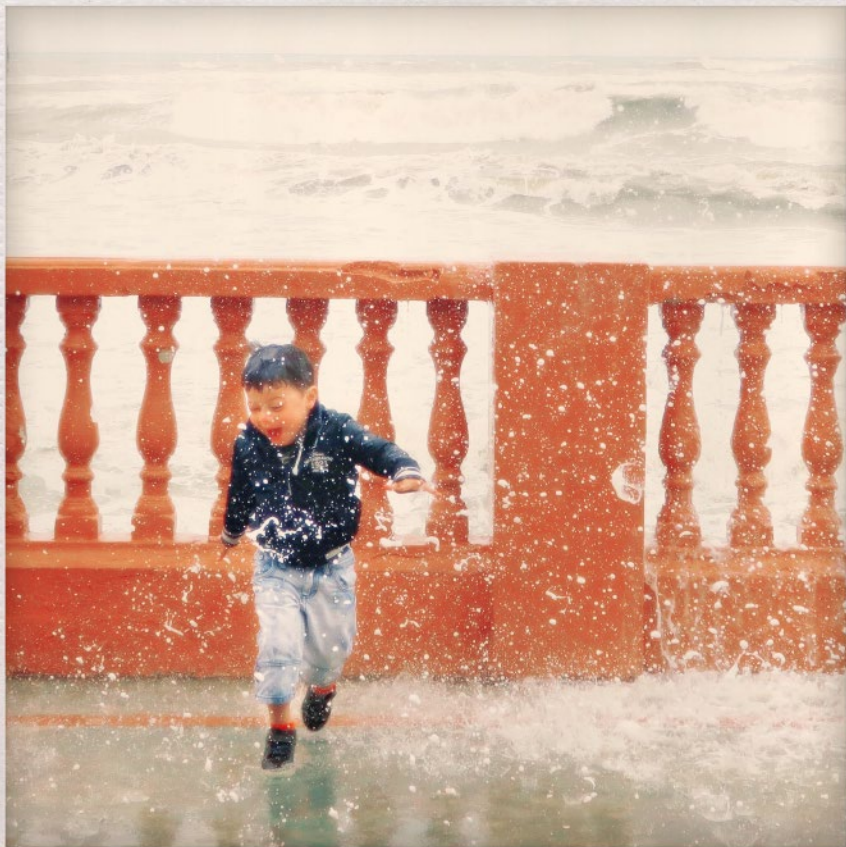
Meeuw, een klein wit zeil
tegen donkere wolken
vechtend met de wind.

De grote hond kreeg
een pluishal om te spelen:
een kleine poedel ...

Wie al slapend reist,
wordt weleens verbaasd wakker
in een ander land.

Een golf sprong over
het muurtje en verraste
een kind: Hier ben ik!

En ook vandaag weer
hangt een glimlach in de lucht.
Kijk, maar kijk dan toch!

Zou de poes er dan
nooit eens stiekem van dromen
cavia te zijn?

Voetje voor voetje
neerzetten alsof ze zó
breekbaar zijn ballet.

Samen chillen ze
aan de oevers van de tijd.
Wat stroomt hij langzaam.

In de herfst komen
er nog mooie dingen aan
de oppervlakte.

Een grote kom fruit.
Het meisje prikt wat ze kan
Op zoek naar het ijs ...

Wortels van een boom,
een kunst die ondergronds ging.
En zelden te zien

Zijn linkerhand weet
nog niet wat zijn rechterhand
uitspookt: de peuter.

Iets wat moeilijk zit,
moet je al eens gebruiken
om hoog te reiken

Nog voor de tulpen
oefende het meisje al
met madeliefjes.

Innige vriendschap,
het is een turnoefening:
evenwicht zoeken

Op kleine teentjes
wordt het kleine meisje al
een klein beetje groot.

Met veel vuur legt hij
het varken op de rooster.
Het ruikt aangebrand.

Ach, mijn jongen toch,
tillen begint met een kei,
niet met een rotsblok.

Onmogelijk: naar
de bloesems kijken tot ze
allemaal vielen

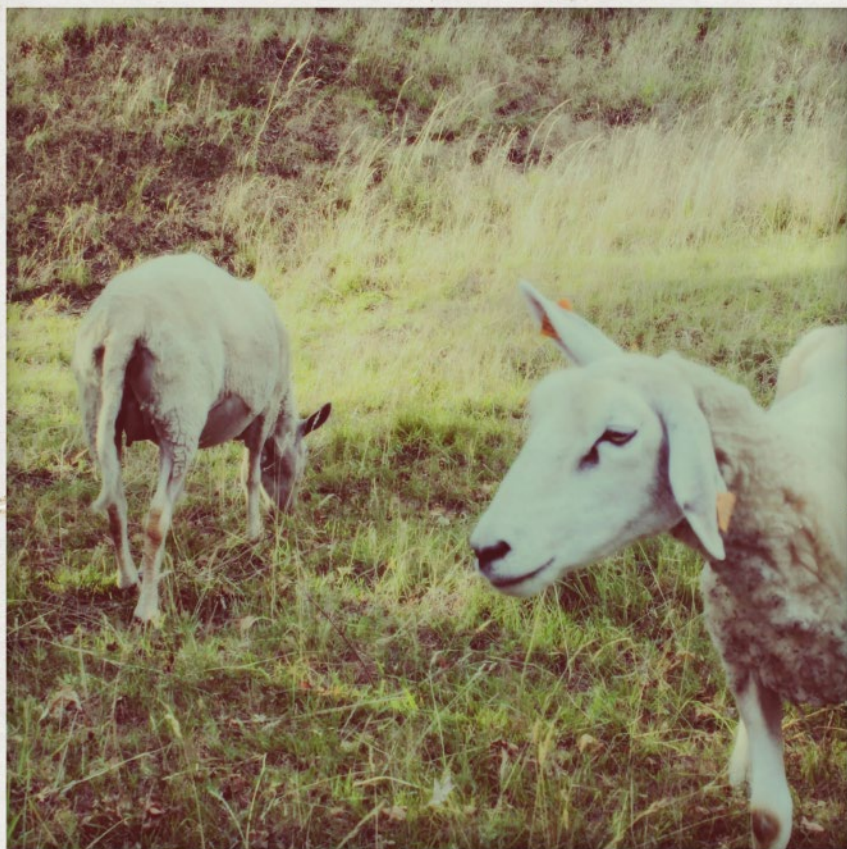
Na jaren wijzen
kreeg de wegwijzer een schoen.
Hij mag nu ook eens.

Al van kindsbeen af
staan we klaar om te zoenen.
Alles wat zacht is.

Zopas gewassen,
vaders witte binnentent.
Drogend in de wind.

Zomer, de schapen
trokken na het scheren snel
een licht truitje aan

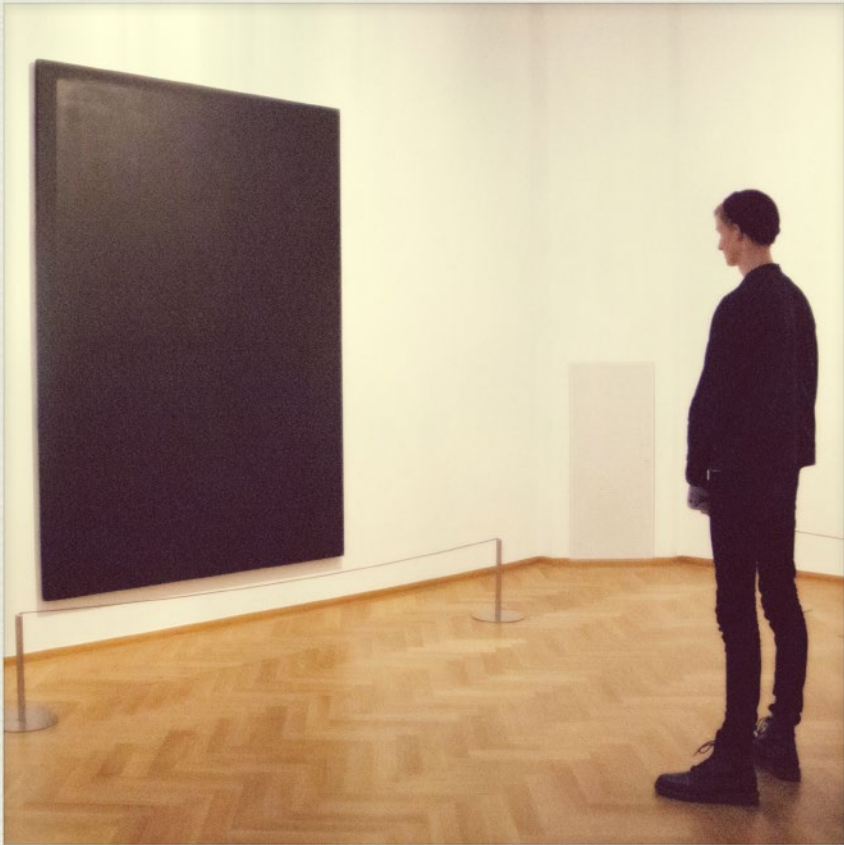
Plaatsen waar een kind
stil over zichzelf nadenkt:
de kerk en 't toilet ...

Heel alleen stond hij
boven op een brug en riep.
Maar niemand wist wat.

't ventje eet frieten
Met zijn vork van vijf vingers.
Zelfs twee tegelijk!

Het is een kunst om
naar een kunstwerk te kijken.
Zie hem daar eens staan!

Lam op een bedje
van haar armen. Zijn ze niet
om op te eten?

Smal is hier zijn pad,
gapend het diepe ravijn
Overgaan daagt uit.

De morgen ruimt nog
snel de laatste wolkjes op.
Voor een schone dag.

't Ventje aan 't kanon
mama aan 't fototoestel
Wie verover't wie?

De ganzen gakken
dat het water te ver is.
Staand op de oever.

Zomervakantie.
Ze leert haar konijn lezen.
Hangende oortjes.

Om het eerst! roepen
twee kinderen naar de zee.
Die golf niet gezien ...

Zie die vrouw daar toch,
iedereen draait er omheen.
Ze is een rondpunt.

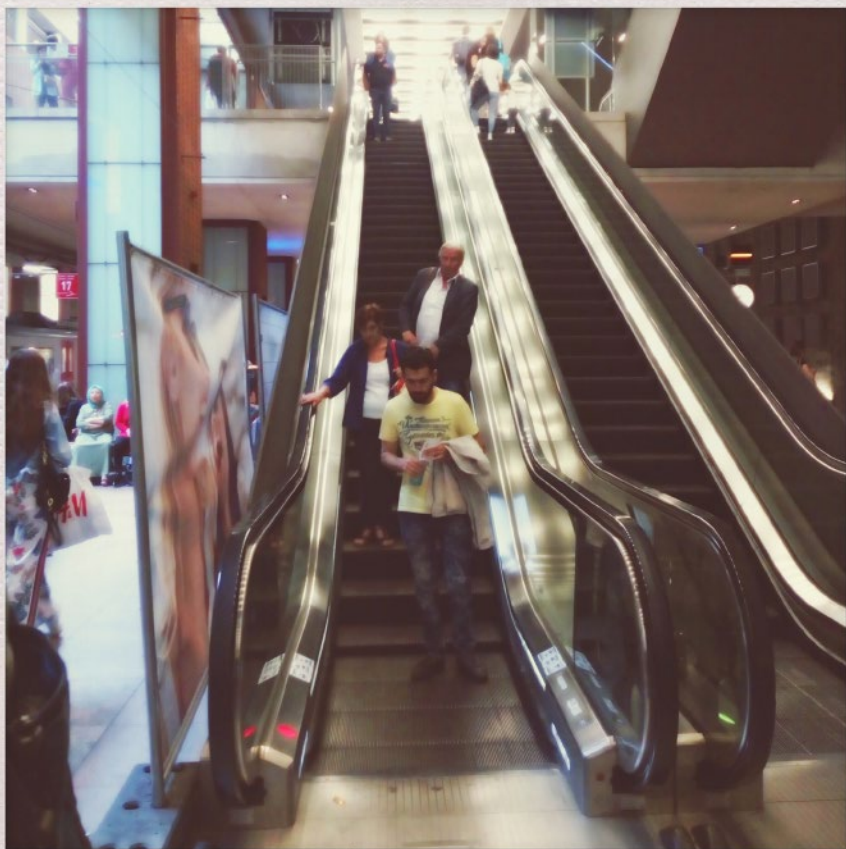
Zie die beentjes toch!
Dat ze er niet afdraaien!
Kind op driewieler.

Een volle broodzak
En toen kwam een kip voorbij.
Een peuter is gul ...

Kom maar, zei vader.
En hij bracht moeder stiekem
op het slechte pad.

Het shoppingcenter,
de roltrap gaat ondergronds.
Verborgene koopjes?

Plots aangevallen
door een lange tuinslang.
Het jongetje gilt.

Ze gaat later in
het circus, oefent vast al
op een steenezel ...

Turend over zee,
wachten op iets wat nooit komt.
Aan halte De Rust.

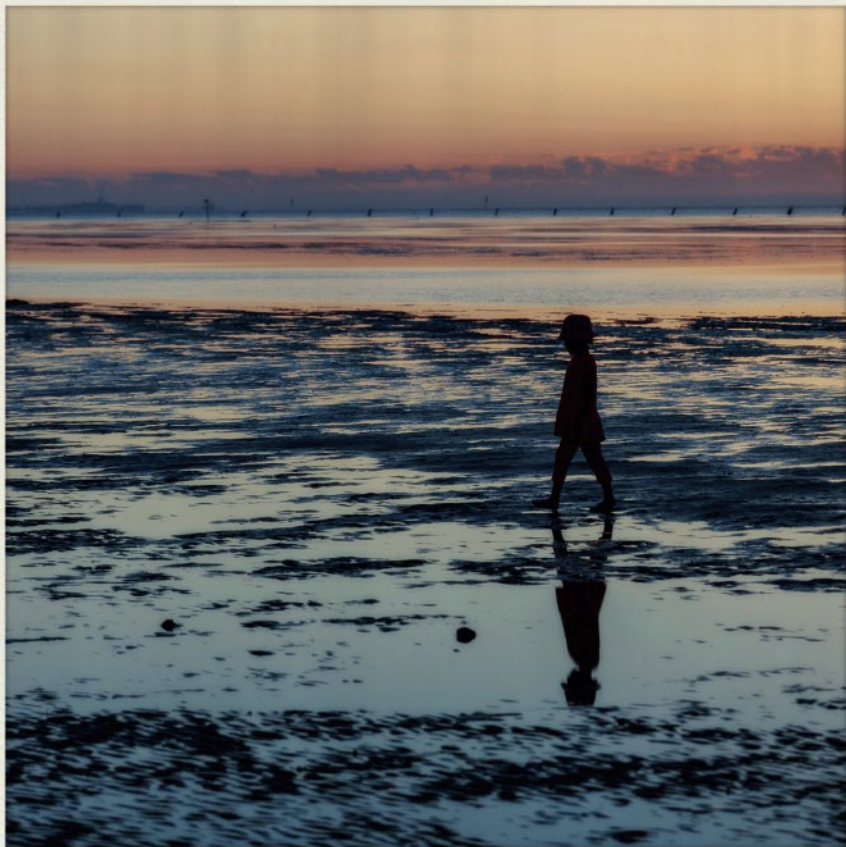
Ingegraven broer.
De zandbak is eindelijk
eens van haar alleen

Veel natte sokken,
drogend aan de weidedraad.
De zomer, it socks ...

Kijk, drie biggetjes
achter een groot varken aan!
Vader knort zachtjes.

Wandelend aan zee
ben ik niet alleen, ook al
ben ik nu alleen.

Ze blaast en blaast maar,
blaast krom en schuin, stomp en scherp.
Rond zijn haar bellen

Het paard, het toont haar
breed hinnikend zijn tanden.
Hij hoeft geen beugel!

Een zomer lang schreef Geert De Kockere haiku's bij foto's die door fans werden ingestuurd en waarvan hij een polaroid maakte. Elke dag van juli en augustus werd dan zo'n polaroidhaiku op zijn Instagram gepost: samen aan poëzie doen.

In dit e-book werden ze voorzichtig met vier onopvallende plasticstickertjes op een fijn plaatje van geborsteld aluminium gekleefd met de naam van de fotograaf eronder gegraveerd. Als een haast tastbare herinnering aan de zomer van 2017.

© 2017 Uitgeverij Pigmalion vzw, Houtakkerstraat 33, B-2275 Gierle

© Tekst: Geert De Kockere

© Foto's: Instagramvrienden (zie namen onder de foto's)

www.pigmalion.be

Een e-book

Gezet uit de DTL Haarlemmer

D/2017/5673/20

NUR 306, 653

EEN HAIKUMOMENT
IS NET ALS EEN POLAROID:
INEENS IS HET DAAR.